

Rose Tremainová, současná britská autorka, narozená v roce 1943, patří mezi nejtalentovanější spisovatele své generace. Přesto její díla nejsou tak úspěšná jak by zasluhovala. Dva její historické romány - *Hudba a ticho* (1999) a především *Navrácená milost* (1989) – jí přinesly značnou popularitu, jež ale neměla dlouhého trvání. Účelem této práce je lépe čtenáře obeznámit s těmito dvěma texty a prozkoumat jejich literární vlivy.

Tato práce se zaměřuje především na historiografickou metafikci, termín zásadní pro porozumění historickým románům Tremainové. Historiografická metafikce je postmoderní umělecká forma, vztahující se k myšlenkám hnutí nového historicismu, který zpochybňuje náš pohled na historii. Toto hnutí ukazuje dějiny jako pouhý lidský konstrukt, tak, že zdůrazňuje fiktivnost jakéhokoli historického popisu. Upozorňuje na skutečnost, že dějiny – mnohočetné interpretace minulosti – mohou být stejně fiktivní jako próza sama.

Decentralizace a chaos, které jsou charakteristické pro historiografickou metafikci, mohou být vyjádřeny různými literárními prostředky. Tato práce se soustředí na čtyři z nich, které jsou typické pro prózu Tremainové: míšení historie a fantastična, střídající se diskurzy, specifické vypravěčské postupy a kreativní anachronismy. Z těchto dvou románů je více experimentální *Navrácená milost*, jež používá tyto metody ve větší míře.